

ПРИМЕНА БЛАЖЕГ ЗАКОНА

"Примена блажег кривичног закона могућа је до правноснажности пресуде, па с тога у поступку неправог понављања кривичног поступка (спајања казни) не долази у обзир примена блажег закона."

Из образложења:

Пресудом првостепеног суда преиначене су само у погледу одлуке о казни више правноснажних пресуда, па је осуђени том пресудом осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година.

Правилно је првостепени суд у конкретном случају нашао да су правноснажним пресудама осуђеном П.З. изречене казне затвора, а да при томе нису примењене одредбе члана 60. КЗ, о одмеравању јединствене казне за кривична дела у стицају, те га је правилно примењујући одредбу члана 405. став 1. тачка 1. ЗКП осудио на јединствену казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година. Првостепени суд је имао у виду и жалбене наводе осуђеног да суд у конкретном случају није могао да га осуди на јединствену казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, с обзиром на то да је у периоду када је осуђен за нека кривична дела максимална казна била 15 година затвора, али је такве наводе оценио као неосноване. Ово с тога што се о примени блажег закона може говорити искључиво када је у питању неправоснажна одлука а да након правноснажности судских одлука измена кривичног закона у том смислу не може бити од утицаја. У прилог ставу да је правилна одлука првостепеног суда у којој је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година иде и то што је одредбом члана 45. став 1. Кривичног законика, који је важио у моменту одлучивања и доношења ожалбене пресуде прописано да казна затвора не може бити дужа од 20 година.

(Пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 број 7198/10 од 28. децембра 2010. године и пресуда Вишег суда у Београду К. бр. 2327/10).

*Аутор сентенце: мр Сретко Јанковић,
судија Апелационог суда у Београду*